

selv ere Ejere af Jagtretten paa deres Marker, mod Jagt af andre, for at ikke Udbyttet af deres dyrkede Marker skal ødelægges. — Med Hensyn til Bestemmelsen om Bekkasinerne anfører man som særlig Grund til at optage denne, at det var en Forglemmelse, at man ikke fik en længere Fredningstid for dem, da Loven af 1894 blev vedtagen, men jeg kan ikke forstaa, hvorledes man med nogen som helst Ret kan sige, at det var en Forglemmelse. Jeg erindrer ganske tydelig, at denne Sag om Bekkasinernes Fredning var under stærk Debat baade i Udvalget og i Tinget, og jeg kan derfor ikke tro, at der kan foreligge nogen Forglemmelse. Naar man kan paastaa dette, kan man med samme eller rettere sagt med endnu større Ret, forekommer det mig, sige, at saa er det ogsaa en Forglemmelse, naar man i Jagtlovens § 9 kun har nedlagt Forbud mod Jagt i anden Mands Sædemarker, men ikke tillige i anden Mands Rodfrugtmarker, da det er lige saa nødvendigt at frede Rodfrugtmarker som Sædemarker. Dette sidste Punkt om Rodfrugtmarkerne er vistnok det, som Folketinget holder stærkest paa og nødigst vil give Slip paa. Man har ogsaa sagt, at de i Folketinget tidligere vedtagne Fredningsbestemmelser angaaende Skovduer, Fasaner og Hejrer skulde komme i Konflikt med disse Fugles Yngletid, men hvad denne Sag angaar, har jeg allerede ved 3dje Behandling, som det vil erindres, udtalt, at paa dette Punkt vil Udvalget gerne forhandle. Jeg tænker derfor, at i den Retning kunde det nok være muligt, at man kunde komme til en Overenskomst, saa at man ikke bortskød Fuglene, naar de have Unger, og naar de ligge paa Reden. Det tror jeg ikke, der vilde være noget til Hinder for, og jeg tror ogsaa, at man kunde komme til Enighed om Spørgsmaalet angaaende Rodfrugtmarkerne, naar det blev rigtig opfattet og forstaaet af det høje Landsting. Men da nu dette saa vel som den høje Minister have sat sig paa det principielle Stadi, at der ved dette Lovforslag intet maa lægges til eller tages fra, at det skal vedtages, som det foreligger fra Ministeren, synes jeg, at dermed er al Udsigt til at komme til en Overenskomst, ganske afskaaren. Dette Enten-Eller kan Folketinget ikke gaa ind paa. Jeg tilraader derfor det høje Folketing paa Udvalgets Flertals Vegne at vedtage det Ændringsforslag, der er stillet om, at Lovforslaget om en Forandring i Loven om Jagten af 8de Maj 1894 føres tilbage til den af Folketinget ved 3dje Behandling vedtagne Form.

R. Sørensen: Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det muligvis kunde være et Fremskridt, hvis Lovforslaget blev vedtaget i Folketingets Form. Men da man nu en Gang ikke kan faa en saadan Lov, dels fordi Landstinget ikke vil gaa med dertil, dels paa Grund af den fremrykkede Tid, er jeg af den Formening, at kan man ikke faa det bedste, skal man tage det næstbedste, og Lovforslaget, som det er forelagt af Ministeren, betyder dog altid et Fremskridt. Jeg vil derfor foreslaa dem, som ønske dette Fremskridt, at stemme mod Ændringsforslaget og se at faa Loven gennemført overensstemmende med Landstingets Vedtagelse, for at der dog kan komme noget Udbytte af Sagen.

Landbrugsministeren (A. Hage): Da dette Lovforslags Skæbne vistnok tør anses for afgjort efter den ærede Ordførers Udtalelser og efter den Stilling, som Udvalgets Flertal har taget til det, tror jeg, at det er ganske unødvendigt at spille Tingets Tid med videre Forhandling om dette lille Lovforslag, som har optaget mere af Tingets Tid, end det i og for sig burde. Jeg beklager ganske vist, at et Par Rettelser i den nugældende Jagtlov, som alle ere enige om ere rigtige og hensigtsmæssige, ikke ville blive gennemførte. Jeg havde haabet at redde Bekkasinen som Rugefugl her i Landet, men saaledes som Forholdene nu have udviklet sig, indser jeg, at jeg maa lade den Fugl flyve, og at der ikke kommer noget Resultat ud af Forslaget. Jeg skal kun til den ærede Ordfører bemærke, at naar han atter i Dag har gentaget, at baade Ministeren og Landstinget have sagt et Enten-Eller, have sagt, at Folketinget skulde tage Lovforslaget aldeles uforandret eller ogsaa slet ikke, beror dette dog paa en Misforstaaelse fra hans Side. Dette er selvfølgelig hverken Landstingets Ord eller Tanke. Landstingets Ord og Landstingets Tanke, som her falde ganske sammen med mine, ere, at hvis dette Ting skal benytte denne Lejlighed til at faa sine Ønsker frem om en Revision af Jagtloven, bør selvfølgelig det andet Ting ogsaa have sine Ønsker frem i denne Henseende. Da man nu fra det andet Tings Side har indset, at man saa vilde komme ind i et Uføre, hvor man ikke kunde komme til noget Resultat, har man holdt sig til det oprindelige lille Lovforslag. Det er det hele, der ligger saavel i min som i det andet Tings Fremgangsmaade, og den ærede Ordfører er ikke berettiget til at lægge andet eller mere deri. Ja,